

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Győri Ítéltábla dr. Krekács Éva ügyvéd által képviselt **felperesnek** dr. Forstóber Gábor ügyvéd által képviselt **alperes** ellen 1.000.000.-Ft nem vagyoni kártérítés megfizetése iránt indított perében a Vas Megyei Bíróság 2008. június 9. napján kelt 17.P.20.004/2008/10. számú ítélete ellen a felperes 11. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül eljárva - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

Az ítéltábla a megyei bíróság ítéletét - megfellebbeezett részében - helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül az alperes részére 12.000.- (Tizenkettőezer) forint másodfokú perköltséget, és az állam javára - az APEH ...-dunántúli Regionális Igazgatóság külön felhívására - 60.000.- (Hatvanezer) forint másodfokú eljárási illetéket fizessen meg.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperes által kiadott.. című "A" napilap 2007. június 2-i számában a "B" rovatban „Egy pályázati kiírás anatómiája” címmel megjelent cikkben a felperes jóhírnevét megsértették a következő valótlan tényállítással: „még hozzá egy három-négyezres látogatottságú portál kell hozzá, mert hogy ... ahu pont ilyen”. A megyei bíróság megállapította továbbá, hogy az alperes által kiadott "A" című napilap 2007. október 17-i számában közzétett Helyreigazításban, illetve Véleményben a felperes jóhírnevét megsértették a „A Győri Ítéltábla szerint” kitéttel és „Az ítélet első fele, ahu látogatottsága, egy külön történet” mondattal. Ezt meghaladóan a megyei bíróság a keresetet elutasította. Az állam javára - külön felhívásra - a felperest 40.000.-Ft, míg az alperest 20.000.-Ft eljárási illeték, továbbá a felperest az alperes javára 50.000.-Ft perköltség megfizetésére kötelezte.

Ítéletének indokolásában megállapította, hogy az alperes a felperes által működtetett honlap látogatottságára vonatkozó valótlan tény állításával valamint a 2007. október 17. napján a "A" című napilapban közölt helyreigazító nyilatkozatban a való tények hamis színben való feltüntetésével megsértette a felperes személyhez

fűződő jogait. A jogsértés szankciójaként a felperes megállapítás iránti kereseti kérelmét megalapozottnak, míg a további jogsértéstől eltiltás illetve a nem vagyoni kártérítés megfizetése iránti igényét alaptalannak találta. Kifejtette, hogy a további jogsértéstől csak a folyamatos, ismétlődő jogellenes cselekmények elkövetőjét lehet eltiltani, mely magatartás a jelen ügyben az alperes részéről nem áll fenn. Megállapította továbbá, hogy a felperes az eljárás során nem bizonyította olyan nem vagyoni hátrány bekövetkezését, melynek kompenzálására az alperes kötelezhető volna. Az elsőfokú bíróság nem fogadta el a felperes hivatkozását, mely szerint a nem vagyoni kár bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges, mivel a felperest ért sérelem köztudomású ténynek tekintendő. Ezzel szemben kifejtette, hogy a felperes esetében nem áll fenn olyan, a felperes autonómiában, megítélésében az általános közfelfogás szerinti negatív változás, mely minden további bizonyítás nélkül, önmagától kártérítési felelősséget alapozna meg.

Az ítélet ellen a felperes fellebbezést terjesztett elő, kérve annak részbeni megváltoztatását, az alperes kötelezését 1.000.000.-Ft nem vagyoni kártérítés és ezen összeg 2007. június 2. napjától a kifizetés napjáig járó 15%-os mértékű kamata valamint a perköltség megfizetésére. Álláspontja szerint köztudomású ténynek tekintendő, hogy egy sajtótermék látogatottsága, olvasottsága annak fontos anyagi és erkölcsi jellemzője. A hirdetőket szintén a látogatottsági adatok vonzzák, míg az alacsony olvasottság hangsúlyozása a jelentéktelenség, az önmagáért valóság látszatát kelti. A felperes kiemelte, hogy az alperes által kiadott napilap olvasói és hirdetői köre valamint a felperesi honlap látogatói között szükségszerű átfedés van, ezért a valótlan tartalmú kijelentések éppen a felperes tényleges és potenciális olvasói, ügyfelei körében fejtették ki hatásukat. Hivatkozott az EBH 2001.514. számú eseti döntésre, mely szerint a nem vagyoni kártérítés megítélése külön bizonyítás nélkül akkor is lehetséges, ha a bekövetkezett kárt a bíróság köztudomású tényként valónak fogadja el.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Hivatkozott arra, hogy a felperes a nem vagyoni kára fennállásának körében bizonyítási kötelezettségének többszöri bírói felhívás ellenére sem tett eleget. Álláspontja szerint a felperest ért jogsérelem jellegéből nem következik automatikusan a nem vagyoni hátrány bekövetkezése, ezért a felperes által előadottak köztudomású tényként nem fogadhatók el. Kiemelte, hogy a fellebbezésben hivatkozott esti döntés - a jelen ügytől különböző - más tényállás alapján született, ezért a jogvita elbírálása során nem alkalmazható. Utalt továbbá arra is, hogy a sajtó sajátos törvényszerűségei, működési elvei szerint elképzelhető, hogy a megjelent cikk hatására a felperes iránti olvasói érdeklődés csökkenés helyett tovább nőtt.

Az ítélőtábla a fellebbezést a Polgári Perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 256/A.§.(1) bekezdés e) pontja alapján tárgyaláson kívül, a Pp. 253. § (3) bekezdése alkalmazásával a fellebbezés és az ellenkérelem korlátai között - a nem fellebbezett részében nem érintve - bírálta felül, és az alábbiak szerint alaptalannak találta.

A másodfokú eljárás során az ítéltáblának abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a felperes személyhez fűződő jogai megsértésének szankciójaként indokolt-e a Ptk. 355. §-ának (4) bekezdése alapján nem vagyoni kártérítés megítélése.

A felperes helytállóan hivatkozott a bírói gyakorlat által követett azon iránymutatásra, mely szerint a nem vagyoni kárpótlás iránti igény nem kizárólag akkor megalapozott, ha a sérelmet szenvedett fél tételesen bizonyítja nem vagyoni hátrányait. Azt, hogy a sérelemmel okozati összefüggésben a felperest olyan hátrány érte, amely indokolja a nem vagyoni kárpótlás megítélését, esetenként köztudomású tényként a Pp. 163. §-ának (3) bekezdése értelmében a bíróság külön bizonyítás nélkül is valónak fogadhatja el, amint arra a felperes is utalt. Abban a kérdésben azonban minden ügyben - a jogvita tárgyát, a személyiségi jogsértés és a jogellenes magatartás természetét, s általában az eset összes körülményeit mérlegelve - esetenként kell állást foglalni, hogy az alperes kártérítési felelősségét megalapozó tényeket külön bizonyítani kell, vagy olyan jogsértés valósult meg, melyhez az általános közfelfogás szerint szükségszerűen bekövetkező vagyoni hátrányok társulnak.

Köztudomású tényként a bíróság csak a jogsértő magatartással okozati összefüggésben lévő, az adott jogellenes magatartás rendszerinti következményeként előálló, a közfelfogás alapján kétely nélkül bekövetkező állapotokat, helyzeteket, magatartásokat fogadhat el. Figyelemmel arra, hogy bekövetkezésük külön bizonyítás nélkül is megállapítható, ezen ún. egyszerűbben bizonyítható tények köre szűk, és kiterjesztő értelmezésüknek nincs helye.

A jelen ügyben a megjelent - és a korábbi sajtóper eredményeként helyreigazító nyilatkozattal korrigált - cikk hatása a felperes által működtetett honlap látogatottságára, olvasottságára bizonyítási eljárás lefolytatása nélkül kétséget kizáró módon nem állapítható meg. Nem lehet teljes bizonyossággal, köztudomásúként állítani ugyanis azt a tényt, hogy egy - a cikk egészét, szöveggörnyezetét vizsgálva nem kiemelten közölt - látogatottsági adat hatása minden egyes esetben vagyoni hátrányként jelentkező következménnyel jár.

A felperes nem jelölte meg azt sem, hogy a nem vagyoni kár bekövetkezése konkrétan miben nyilvánul meg: az a meglévő hirdető, olvasók számának csökkenésében (bevételecsökkenés), netán a jövőbeli remélt hirdetői kör elmaradásában (elmaradt haszon) mérhető-e, s ez utóbbi eset kizárólag az alperesi magatartás következménye-e. A konkrét felperesi tényelőadás hiánya a bizonyítandó tények körének pontos feltárását is meggátolta.

Mindezek alapján az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a felperest a Pp. 3. § (3) bekezdése értelmében a bizonyítási kötelezettségéről helytállóan tájékoztatta, és annak nem teljesítése miatt megalapozottan döntött a felperes nem vagyoni kár megtérítése iránti igényének elutasításáról.

A kifejtettek alapján az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a - megfellebbezett részében - a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperest a Pp. 78. § (1) bekezdése és a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003 (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) és (6) bekezdése alapján kötelezte a jogi képviselővel eljáró alperes másodfokú perköltsége (10.000.- Ft+20% ÁFA) és a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (1) és a 46. § (1) bekezdése alapján meghatározott fellebbezési eljárási illeték megfizetésére.

ő, 2009.évi március hó 12. napján

Dr. Ábrahám Éva sk.
József sk.
a tanács elnöke

Dr. Vass Mária sk.
előadó bíró

Dr. Lezsák
bíró